εν Κατακλείδι

Γράφει ο Σάββας Λιμνατίτης slimnatitis@optusnet.com.au

Δυστυχώς παίδες σας πρόλαβαν άλλοι

Εμείς, οι άλλοι και τα... κάλαντα

Μέρες που είναι οι «απέναντι» αποφάσισαν να (μας) πουν τα... Κάλαντα. Βγήκαν λοιπόν στους δρόμους οπλισμένοι με τρίγωνα, αυλούς, τουμπερλέκια και άλλα θορυβώδη μουσικά όργανα και με ένα μεγάλο τσίγκινο κουβά να επωμίζεται τον ρόλο του... κουμπαρά. Καθ' οδό ανακάλυψαν πως οι φωνητικές τους χορδές λίγη σχέση έχουν με εκείνες που έχουν κάνει τα αηδόνια πρώτα ονόματα στο παγκόσμιο πεντάγραμμο. Μετά από σύντομη διάσκεψη αποφάσισαν να αλλάξουν άρδην όχι μόνο πορεία, αλλά και ρεπερτόριο, αντικαθιστώντας τις γλυκές μελωδίες των Χριστουγέννων με κραυγές άρρηκτα δεμένες με την... σκληρή ροκ. Τουτέστιν, εξαπέλυσαν επίθεση κατά των δύο ειδικών εκδόσεων οι οποίες προηγήθηκαν της δικής τους, χρίζοντας την έκδοση που φέρει την υπογραφή της κας Μαίρης Πετρολέκα ως «αρπαχτή» και προσάπτοντας στο αφιέρωμα του «Κόσμου» επίθετα όπως «αμφιβόλου ποιότητας» και άλλα συναφή (δια)κοσμητικά προσωνύμια.

Ως υπεύθυνος της εορταστικής έκδοσης του «Κόσμου» θα έπρεπε λογικά να απαντήσω στις – ανυπόγραφες, πρέπει να σημειωθεί – επιθέσεις των συναδέλφων της συγκεκριμένης εφημερίδας. Ίσως μάλιστα να ήταν υποχρέωση μου, αν και ποτέ δεν φανταζόμουν πως επίθεση κατά συναδέλφων αποτελεί βασικό μέρος των υποχρεώσεων μου ως δημοσιογράφος. Ή πολύ ρομαντικός πρέπει να είμαι, ή ουρανοκατέβατος που δεν γνωρίζει τον τρόπο λειτουργίας ενός μεγάλου ποσοστού αυτής της παροικίας. Τέλος πάντων...

Θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω ένα σωρό παροιμίες προκειμένου να δώσω την πραγματική διάσταση του προβλήματος: για την κοντούλα αλεπού που γενικώς ΔΕΝ φτάνει, για τους πνιγμένους που δεν ξέρουν (τι να πιάσουν), για την χώρα που απειλείται από την ζήλια, για τον φτωχό χωρικό που βαράει το σαμάρι ενώ στην πραγματικότητα το γαϊδούρι θέλει να πονέσει και ούτω καθεξής.

Σίγουρα θα μπορούσα να ταμπουρωθώ στην άμυνα μου, αποκρούοντας τα πυρά της αντίπαλης ομάδας, και με σύστημα βγαλμένο από τα κιτάπια του Ότο Ρεχάγκελ να εξασφαλίσω – αν μη τι άλλο – στο έντυπο του οποίου την επιμέλεια είχα αναλάβει, την θέση που του αναλογεί κάτω από τον ήλιο της δημοσιότητας . Τουτέστιν, να επισημάνω πως με λίγη καλή θέληση ο λιγότερο απαιτητικός - και πιο παρατηρητικός, εννοείται - αναγνώστης θα μπορέσει να βρει ανάμεσα στις δεκάδες σελίδες που αφιερώσαμε στα σχολεία της Αρχιεπισκοπής και κάποια άλλα «κειμενάκια», τα οποία μπορεί μεν να απέχουν πολύ από τα υψηλά στάνταρτ που έχουν θέσει για τους εαυτούς τους οι εκλεκτοί συνάδελφοι (παιδιά αν βάλετε το πήχη ακόμη πιο ψηλά, πολύ φοβάμαι πως ο Σέργκεϊ Μπούμπκα θα αναγκαστεί να καταφύγει σε καταπραϋντικά προκειμένου να χαλιναγωγήσει την... υψοφοβία του), μπορούν δε να ικανοποιήσουν τους λιγότερο προικισμένους εξ ημών. Ίσως μάλιστα στο σημείο αυτό θα πρέπει να προσθέσω πως το δικό μας έντυπο δεν ξεκίνησε το σεργιάνι του στον κόσμο συνοδευόμενο από ορδές υποσχέσεων και τυμπανοκρουσιών. Σε αντίθεση βέβαια με κάποιους άλλους.

Θα μπορούσα σίγουρα να περάσω και στην αντεπίθεση. Να επισημάνω δηλαδή την καλαισθησία η οποία λάμπει δια της απουσίας της από την έκδοση των απέναντι, για το αναμάσημα κειμένων από το προηγούμενο μεγάλο ένθετο των ιδίων (παραδόξως στην νέα έκδοση δεν θεωρήθηκε σωστό να αναφερθούν τα ονόματα εκείνων που κόπιασαν για να τα γράψουν – γιατί;), για την άγνοια ακόμη και βασικών μαθηματικών εξισώσεων που διακρίνει τους συνάδελφους (κάντε μόνοι σας την «σούμα»: το 2002 γιόρτασαν τα 75 τους χρόνια ενώ έξι χρόνια αργότερα τα... 80), για την λάθος τοποθέτηση των περισσοτέρων διαφημίσεων στο εν λόγω έντυπο (αλήθεια, ποιος θα προσέξει τις καταχωρήσεις των πρώτων – και γυαλιστερών, πρέπει να ομολογηθεί – σελίδων της εν λόγω έκδοσης, την στιγμή που δεν υπάρχει «υποστήριξη» από το απαραίτητο ειδησογραφικό υλικό;), για την χρησιμοποίηση κειμένων από το περιβόητο βιβλίο του «αλάνθαστου» (με ένα σπάρο δυο τρυγόνια, και ο νοών νοείτω) και ούτω καθεξής. Παράλληλα ακόμη δεν έχω καταλάβει πως γίνεται να θεωρούνται οι 100 και κάτι σελίδες της φετινής προσπάθειας περισσότερες από τις 274 σελίδες του αφιερώματος για τα 75 χρόνια της ίδιας εφημερίδας. Όποιος καταφέρει να λύσει τον συγκεκριμένο γρίφο κερδίσει όχι χρυσούν ωρολόγιο - δύσκολοι καιροί, παλληκάρια - αλλά την εκτίμηση της στήλης.

Όπως όμως λένε στους Παξούς: «από πίτα που δεν τρως, τι σε μέλει κι αν καεί». Εν ολίγοις: αν οι ίδιοι οι συνάδελφοι είναι ευχαριστημένοι από την προσπάθεια τους, προσωπικά δεν μου πέφτει λόγος. Ούτε μας απασχολεί αν οι ίδιοι θεωρούν την συγκεκριμένη έκδοση ως αριστούργημα. Με γεια τους, με χαρά τους (προσωπικά θεωρώ πως κάποια από τα άρθρα του εν λόγω ενθέτου ήταν όντως ενδιαφέροντα, και δεν έχω κανένα πρόβλημα να το ομολογήσω).

Άλλωστε η στήλη έχει πολύ σοβαρότερα θέματα να ασχοληθεί ενώ ο γράφων αφενός δεν έχει καμία διάθεση να σπαταλάει την –έστω και λίγη – φαιά του ουσία απαντώντας σε ανυπόγραφα κείμενα και αφετέρου δεν έχει να αποδείξει τίποτα και σε κανένα. Χωρίς λοιπόν άλλη περιττή καθυστέρηση, περνούμε στο επόμενο θέμα.

Τα Χριστούγεννα και το... βαλάντιο μας

Η αντίστροφη μέτρηση έχει ήδη ξεκινήσει. Άλλωστε την ώρα που διαβάζετε αυτές τις αράδες μας μας χωρίζουν μόλις λίγες ώρες από την στιγμή που το μεγάλο ρολόι στο σαλόνι θα σημαίνει 12 μεσάνυκτα, δίνοντας παράλληλα το σύνθημα στον συμπαθητικό γεροντάκο με τα άσπρα γένια, την μεγάλη κοιλιά και τα κόκκινα ρούχα να κάνει την πανηγυρική του εμφάνιση, αψηφώντας την φωτιά που από το τζάκι ζεσταίνει το παγωμένο μας δωμάτιο. Θα αφήσει τα δώρα του κάτω από το δέντρο, θα δοκιμάσει το ποτήρι κρασί που η καλή μανούλα έχει αφήσει γι αυτόν στο τραπέζι, θα καταβροχθίσει με βουλιμία τα καρύδια, τα μελομακάρονα και τα άλλα - γνωστά και μη εξαιρετέα - χριστουγεννιάτικα εδέσματα, βρίζοντας κάτω από τα γένια του που δεν βρέθηκε ένας χριστιανός να αφήσει ένα χοντρό, ζουμερό φιλέτο και ένα μπουκάλι – ένα ποτήρι, τουλάχιστον – του Γιάννη του Περιπατητή, για να εξαφανιστεί στην συνέχεια στην καμινάδα και να συναντήσει τους τάρανδους που περιμένουν υπομονετικά για να τον μεταφέρουν στην επόμενη καπνοδόχο και το επόμενο μωράκι που ταξιδεύει αυτή την ώρα στην αγκαλιά του Μορφέα. Δυστυχώς για σένα καλέ μου Άγιε, όλα τα παιδάκια υπήρξαν και φέτος υποδειγματικά στην συμπεριφορά του.

Μαζί του βέβαια ίσως να βρίζεται και εσείς. Άλλωστε όπως αρμόζει σε αυτές τις περιπτώσεις έχουμε όλοι μας αδειάσει τσέπες και πορτοφόλια προκειμένου να βοηθήσουμε στην διαιώνιση μιας ιστορίας που έχει ως μόνιμα θύματα της τους απανταχού γονείς, παππούδες, γιαγιάδες και ανάδοχους αυτού του κόσμου. Για μια ακόμη φορά λοιπόν θα ξεχάσουμε το χρώμα του αγαπημένου μας δολαρίου προκειμένου να ικανοποιήσουμε τις επιθυμίες των παιδιών - δικών μας αλλά και λοιπών συγγενών και φίλων - αγοράζοντας τους δώρα τα οποία θέλουν μεν, δεν χρειάζονται δε, η συντριπτική πλειοψηφία των οποίων θα καταλήξει στο καλάθι με τα παιχνίδια εκείνα τα οποία μέχρι πρότινος θεωρούσαν ως "απαραίτητα" και που πλέον κρίνονται ως "άχρηστα" και απαρχαιωμένα. Και μπορεί εκ πρώτης όψεως οι ευθύνες να βαραίνουν την μόδα και την εμμονή της να αλλάζει τις επιταγές της σε ρυθμούς που ζαλίζουν, αλλά και την μοντέρνα τεχνολογία η οποία φροντίζει να πλασάρει καθημερινώς νέα προϊόντα και "πειρασμούς» στην αγορά, στην πραγματικότητα όμως κύριοι υπαίτιοι είμαστε εμείς οι ίδιοι και η ανικανότητα μας να αρθρώσουμε ένα απλό "όχι" στους κακομαθημένους κανακάρηδες και θυγατέρες μας.

Τι μένει λοιπόν για μας; Μα ένα γερό φαγοπότι την ημέρα των Χριστουγέννων καθώς και κάποιες υποσχέσεις προς τον εαυτό μας και στα άτομα του στενού οικογενειακού μας κύκλου το βράδυ της παραμονής της Πρωτοχρονιάς - κόψιμο καπνίσματος και άλλων κακών... συνηθειών, αυστηρή δίαιτα κλπ - τις οποίες βέβαια θα ξεχάσουμε πολύ πριν τον αγιασμό των υδάτων. Στην συνέχεια βέβαια θα ακολουθήσουν οι – καθιερωμένες μετά τις Άγιες αυτές μέρες – επισκέψεις στον προσωπικό μας γιατρό για εξετάσεις ούρων, αίματος και ούτω καθεξής, τις οποίες θα διαδεχθούν νέες υποσχέσεις και τις οποίες θα ξεχάσουμε εκ νέου λίγους μήνες αργότερα όταν οι εορτασμοί της Αναστάσεως «επιβάλουν» νέα φαγοπότια και μπεκρουλιαρίσματα.

Άντε και του χρόνου, παιδιά. Άλλωστε όπως λεει και το γνωστό λαϊκό άσμα «μια ζωή την έχουμε». Καλά Χριστούγεννα και ευτυχισμένος ο καινούργιος χρόνος.

ΥΓ Αφού τα έσοδα θα διατεθούν προς ενίσχυση φιλανθρωπικών οργανώσεων, προτείνω να αφαιρεθεί από την σχετική λίστα το όνομα του Amensty International. Την τελευταία φορά που επισκέπτηκαν την γενέτειρα είχαν ως επίσημο καλεσμένο τους τον Γιώργο Νταλάρα. Κρίμα θα ήταν να χαλάσουμε τις σχέσεις μας με τον αναρχοκομουνιστή Τζίμη Πανούση.

ΥΓ2 Ποιος θα μου το λεγε πως μια μέρα οι μουσικές μας προτιμήσεις θα συμπίπταν. Μεγάλε Τζίμη αθάνατε...